

מת (באר שבע) 8124-07-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 8124-07-25 מדינת ישראל נ' פלוני(עוצר)

לפני כבוד השופט אלון אינפלד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד

מבקשת

נגד

משיב פלוני (עוצר) ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקין ועו"ד
לאון קרסנו-ברודסקי

משיב

החלטה

1. זהוי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, על רקע כתוב אישום, המיחס לו עבירות חבלה בכונה מחייבה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. על פי עובדות כתוב האישום המשיב והמתلون, תושבי אילית, היו חברים. בלילה שבין 10.6.25 ל-11.6.25 קבעו השניים להיפגש, נפגשו בפועל ערב לשעה 20:55, והגיעו יחד לחצר הסמוכה לבניין בו התגורר המשיב.

נטען עוד שבין השניים פרץ ויכוח, אשר במהלך הכה המשיב את המתلون בפיו, המתلون השיב במכות אגרוף בפני המשיב, ואז שלף המשיב אולר בעל להב באורך 6 ס"מ, וזכיר באמצעותו את המתلون 10 פעמים בבטנו, ברגליו ובידיו. מעבר לכך, אף גרם לחבלה בראשו. במהלך העימות, המתلون הכה גם הוא את המשיב באגרופים, על מנת להtagונן ועל מנת לגרום למשיב לחדר. אז, הלה המתلون הביתה, וביקש מחבר שהיה שם להזמין לו אמבולנס.

כתב האישום מפרט את פצעי המתلون הרבים על יסוד התיעוד הרפואי, הכוללים 6 "חתקים", 4 "דקירות" ומכה בראש. הממצאים הבולטים ביותר היו שלוש "דקירות" ברגליים ועוד אחת ביד, שני "חתקים" בבטן שטיבם היה כזה - שנחשפו בני מעיו של המתلون. נמסר כי המתلون הוגדר פצוע "בינוני", בניטתה חירום נכרת חלק המעי אשר יצא מהגוף, והמתلون היה מאושפז 5 ימים. במשור המשפט, טענת המדינה היא כי ריבוי הדקירות וטיבם מלמדים על התקיימות היסוד

הנפשי המיעוד, הכוונה המחייבת האמורה בסעיף החוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה **בקשה למעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים** נגדו. בבקשתו נטען כי קיימות ראיות לכך על ביצוע העבירות המוחוסות לו. בכלל זה, הפניה המבקשת:

לעדויות המתלוון, לפיהן הנאשם ذكر אותו, עקב ויכוח שאת תוכנו לא זכר. דבריו המתלוון באים לידי ביטוי גם בשני עימותים עם הנאשם.

למסמכים הרפואיים, המפרטים הנזק הנ"ל. לא אזכור בבקשתו בכתב, כי בהודעת אחד הרופאים המטפלים בחדר המין (מיום 25.6.11, בכתב יד), מסר הרופא כי התרשם שחלק מהנזק המשמעותי שנגרם באחד ה"חטים" בבטן התחתונה, נובע מכך "שמשהו שיחק עם הסיכון כאשר הייתה בפנים ימינה שמאליה חתך רחוב מאד".

עדות **שכנת הנאשם**, אשר שמעה למעשה את **הodieet הנואש**. השכנה קבלה בפניהם על כך שלא ניקה הדם בחדר המדרגות לאחר שנחתך, ותגובה הנאשם הייתה כי הוא לא נחתך, אלא ذكر מישחו 6 פעמים. הנאשם גם הביע בפניה חשש כי אם המשטרה תגיע אליו, הוא "ישב בכלא".

המדינה מצביעה גם על **הסיכון שנפתח על גופו של הנאשם** בעת מעצרו, אשר עליו נמצא דם הנושא **דן'a של המתלוון**. הנאשם בחקרתו קשר זאת לאירוע, ואישר כי בסיכון זו ذكر את הנאשם.

כן הצביעה המדינה על **ראיות נוספות** לעצם קיום המפגש, בהם פלטי תקשורת (הכוללים תיאום המפגש וניסיון הנאשם ליצור קשר עם מוקד חירום לאחר הדקירות), מצלמות אבטחה, ועוד'.

באשר לעילת מעצר - טוענת המדינה כי חזקת המסוכנות הסטטוטורית נובעת מהאלימות הקשאה בה נקט הנאשם ללא התగורות, ומהעבר הפלילי של הנאשם הכלל עבירות אלימות ורכוש. המדינה הצביעה גם על האיומים שהשמעו הנאשם לפני המתלוון, פעמיים, בתום כל אחד משני העימותים ביניהם. כאשר באחד מהם "תחכה מה יהיה אחרי השחרור שלי", ובשני ביקש כי יוסרו האזיקים שלו, משומם שברצונו להוכיח את המתלוון.

4. **יאמר שגרסתו של הנאשם לאירועים** (לפי אמרותיו האחרונות), אינה מכחישה את האירוע, אך מפחיתה בחומרתו, ומנסה לטעון כי מעשיו בעיקרם לא היו אלא הגנה עצמית. כדוגמתה לגרסתו, נעין בהודעה מיום 25.6.20, ואצתט ממנה.

לדברי הנאשם, הוא היה שני, משומם ששתה לפחות 15 בירות, לכבוד יום הולדתו.

ה הנאשם טען כי פגש את המתלוון משומם שהמתלוון היה חייב לו 100 ל"נ, ואתם הנאשם עצמו היה צריך לשלם לאדם אחר בובוקר. אולם, המתלוון הביא רק 50 ל"נ, והבטיח להשלים למחרת, מה

שהיה מאוחר מדי. אז "אני התעצבנתי ונתתי לו סטירה בפנים". בתגובה המתلون הتنפל עליו במכות והפיל אותו. המשיב ניסה לkus על ברכו אך המתلون הכה בו ובעט בו, עד כי המשיב חשב שהמתلون הורג אותו.

לטענת המשיב, נזכר כי חודשיים או שלשה חודשים קודם החביה סכין " מתחת לבניין ". המשיב השיט ידו ואחז בסכין אשר הייתה עדי במקומה. אז, ذكر המשיב את המתلون ברגל, בצייפה כי ירגע ויפסיק לתקוף אותו, אבל זה לא קרה הוא המשיך לתקוף אותו, וזה דקרתי אותו בבטן פעמי שנייה, הוא היה מעלי והוא נפל עלי והתחל לחתול לימי מכות ". המשיב מסביר כי אז "סובבתי את הסכין לאחרו ", והחל לחתול למתلون דקירות עד אשר אפסו כוחותיו של המתلون, והוא נפל עלי. עוד לדבריו, המתلون בשלב זה ניסה לחטוף מהמשיב את הסכין, והמשיב חשש שהמתلون ידקור אותו חזקה, אחז בחזקה בסכין ומגע זאת. לבסוף, המתلون קם על רגליו "והוא עזב את המקום".

המשיב פירט כי לאחר שהמתلون קם, המשיב נטל ממנו את אותם 50 שטרם הועברו. המשיב טען כי מיד הטיח במתلون כי נתן לו סטירה בלבד, אך "אתה התנהגת כמו מניאק אתה תקפת אותו ואני הרגשת שאותה הולך להרוג אותך ". המתلون בתגובה אמר שהוא צרי אמבולנס והמשיב התקשר להזמין אמבולנס למתلون שבינו לבין החל להתרחק. מאוחר יותר, התקשר המשיב למתلون לבדוק אם האמבולנס הגיע אליו, ונוכח דברי המתلون לפיהם הוא בבית - אמר לו שעליו להתפנות כי יתרן שנגרם לו דימום פנימי.

להתחה כי הרופא המטפל הבחן בנזק לבטן שנגרם על ידי סיבוב הסכין, השיב המשיב כי לא עשה דבר זהה, אבל "תכן שהוא ذكر פעמיים באותו מקום, ויתכן שכך נוצר הרושם הזה".

להתחה כי טעنته לפיה שתה 15 בירוט אינה מתישבת עם אופן הליכתו ברחוב, כנראה בצלמות, השיב כי ההליכה מהירה עוזרת לו לא ליפול, וכי חשש למשור תשומת לב עוברים ושבים.

לשאלת מדוע לא צעק לעזרת שכנים כאשר המתلون תקף אותו, אלא נטל סכין, השיב המשיב כי היה שתו, ולא חשב על אופציה זו.

להתחה כי טעنته לפיה החביה הסכין לפני זמן רב, אינה מתישבת עם עדות מעבידו לפיה הוא נהג להסתובב עם הסכין - השיב שכנראה שהמעביד ראה הסכין ביום מציאתו, שבועות קודם לכן, אך בוודאי לא ראה אחר כך.

5. ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכוארו, אך טען כי עצמתן אינה כפי שהיא נראה ממבט ראשון. לשיטת הסוגור, יש רגלים לגרסתו של המשיב, לפיה האליםות בה נקט נדרשה מטעמי הגנה עצמית. זאת, למרות שאין חולק כי המשיב הוא אשר אחז בסכין בעת האירוע וגרם לנשך הרפוא המתואר בכתב האישום.

לשיטת הסוגור, למרות חומרת הפגיעה שאין חולק שהמשיב גرم להן פיזית, טוב המעשה אינו

מקים את סעיף העבירה החמור בה הוואם המשיב, וממילא גם חזקת המ██וכנות הנובעת מהמעשה, צריכה לקבל פרופורציות ממעטות יותר, המחזקות את האופציה לקבל חלופת מעצר.

בקשר זה, ביקש הסגנור להסתכל בשלשה פרמטרים חשובים, התנהגות המתalon בשעת מעשה, המקום בו היה הסדין עובר למעשה, ומצוות התודעה של המשיב היוו בהיותו שיכור.

טענות הסגנור והדין בהם

6. הסגנור אינו חולק על עצם קיומן של הריאות המתוארות בבקשת המדינה, אלא על משמעותן ומשמעותן, כאמור.

יאמר מיד, כי העדר המחלוקת על כך שהמשיב ذكر מספר דקירות כמתואר בכתב האישום, וגרם לנזק המתואר, מקשות מאוד על כל טענה המפחיתה באשם בטענת הגנה עצמית, ועוצמת המ██וכנות הנלמדת מהאירוע. בהעדר מחלוקת כי המתalon לא נשא עמו סיכון, הטענה שחלק מהדקרות היו בהגנה עצמית קשה לעצמה. כל שכן הטענה שכולן נעשו בהגנה עצמית.

הסגנור המנוסה מודיע היטב לקשיים אלה, ולמושכה הבלתי אפשרית,-CNRAA, שעליו לעבור כדי לשכנע. בכל זאת, ניסה הסגנור שלשה כיוונים לטיעון המפחית בעוצמת המעשה ועוצמת המ██וכנות, בדומה לगרסת המשיב.

הטענה האחת - שיש אינדיקטות המפחיתות משמעותית בנסיבות המתalon, מכאן - חיזוק אפשרי לטענת המשיב כי פועלתו הייתה הגנה עצמית, כמעט אם לא כולה.

הטענה השנייה - קיומה של אינדיקטה המחזקת את טענת המשיב (התמורה על פניה) כי לא נשא עמו סיכון, אך ידע על סיכון שהחביא במקום קודם לכך, ועוד, מכאן, שאין מדובר בתקיפה מתוכננת.

הטענה השלישית - שהמשיב היה שיכור בעת האירוע, במידה השוללת את היסוד הנפשי המיחודה ומפחיתה מהערכת מ██וכנותו ביחס למעשיו הפיזיים.

7. טענתו הראשונה של הסגנור, היא כנראה החזקה ביותר, ולפיה גרסתו של המתalon לوكה בתמיות ממשיות. אכן, עיון בgresasot המתalon מגלה קשיים, בכמה רבדים, וזאת בעוצמה שנייתן לקחת בחשבון כבר בשלב זה של ההליך.

כך לדוגמה, המתalon טוען שאינו זוכר על מה היה הויכוח; סתר עצמו בשאלת אם הם שתו או לאו; טוען שאינו זוכר אם הכה את המשיב מחד גיסא, אך מייד גיסא טוען שהמשיב ذкар אותו במפתח ורק לאחר מהן הוא הכה חזרה; טוען שהוא מתאגרף רק בנערותו, כאשר שני מקרים העידו כי עדין נהג להתאגרף; ועוד. הסגנור טוען גם כי יש אינדיקטה רפואית לבוחן מציאות לקיי של המתalon.

אולם, לאחר עיון בתיק החקירה, לא מצאתי כי יש בטענות בדבר מהימנות המתalon, הנכונות לכואורה, כדי להשפי על איות הראות. שכן, לא מפיו של המתalon אנו חיים. המשיב עצמו מאשר שהוא הכה את המתalon ראשון, אף כי טוען שלא התכוון שהאלימות תגעו לממדים אלה. המשיב עצמו מאשר ש开阔 את המתalon דקירות חוזרות, כאשר המתalon כלל לא נשא כל כל נשק. דנ"א של המתalon נמצא על סכינו של המשיב, אך שאין לנו תלויים בהודאות בדקירות, ואין לומר עליו "הפה שאסר הוא הפה שהטייר". הדקירות רבות, חלקן עצמאיות, ולא מתישבות היטב עם טענת הגנה עצמית.

8. אמנם, יש ראייה אובייקטיבית גם לאלימות של המתalon כלפי המשיב - פניו ה"נפוחות" של המשיב כפי שנראו היטב בעת מעצרו, ותוудו בחדר המין. יש כאן ראייה טובה כי המתalon אכן הכה את המשיב בנסיבות אגרוף.

אולם, כאשר ברור מי "התחיל", כאשר המנייע לאלימות ידוע רק מצד המשיב (וממש לא מניח את הדעת), כאשר ברור שרק לצד אחד היה נשק קר, ובברור שהאלימות הייתה קשה ומעבר לנדרש להגנה עצמית - טענת ההגנה העצמית קשה עד מאד. כמובן יתכן תיאורית שבמשפט העיקרי, המשיב יעד באופן משכנע ויעורר ספק שמא יש כאן בכל זאת נסיבות מוקלות. אולם, במקרים של הלהת **זאהה**, הסיכויים לכך אינם גבוהים. שכן, גרסתו של המשיב על פניה אינה משכנעת, אלא תמורה.

לכן, למרות שגרסתו של המתalon קשה, לא מפיו אנו חיים, ואף אם בית המשפט בתיק העיקרי יתן משקל אפסי לעדותו של המתalon, ספק גדול מאד אם הדבר יסיע במשהו למשיב.

9. הסגנור טוען עוד שיש אינדיקציה המחזקת את טענת המשיב לפיה לא הסתובב עם סכין כל העת, אלא זכר שחדושים קודם החביא את הסכין, בנסיבות מופלאה, בדיקן סמוך למקום בו התקלקחה הקטטה, ושלח ידו ליטול את הסכין רק כאשר חש סכנה לחיו. האינדיקציה נמצאה על ידי הסגנור בדבריו של המתalon, אשר בגרסתו הראשונה טען שאינו יודע מניין נטל המשיב את הסכין, אם היה עליו או "הרims מהרצפה". רק בהודעות מאוחרות יותר טען המתalon כי המשיב שlf את הסכין שהיתה עליו עוד קודם.

אין ממש בטיעון זה של הסגנור. כאמור, סתרה בדברי המתalon לא מס'עת למשיב. שנית, המתalon לא אמר פוזטיבית כי הסכין הורמה "מהרצפה" בשום שלב, רק שסתור עצמו בין טענת "לא ראיתי" לבין טענה "ראיתי שנשא סכין". שלישי, המשיב לא נתן הסבר מנייח את הדעת מדוע החביא סכין במקום ציבורי, במקום להעלות הסכין לביתו, ומכאן שגרסתו תמורה. רביעית, קשה להאמין בנסיבות מופלאה כזו, שוויוכות אלים התקלקח בין שני חברים טובים, בדיקן במקומות בו הייתה בנסיבות מוחבאת. חמישית ועיקר, ר', מעבידיו של המשיב, העיד כי המשיב נהג מזה תקופה להסתובב עם הסכין ששימש לתקיפה, באופן קבוע, וכך סתר המעביד את טענת המשיב כי הסכין הייתה מוחבאת במקום חדשניים.

מעבר לכך, לטענה זו יאמר "שתיוקותר יפה ליר מדיבוריך". שכן, אם המשיב והמתalon באמת הלכו יחד, הגיעו למקום והמשיב פתח את התקיפה בבדיקה במקום בו הטמין בעבר סcin - יש בכך

איןדיקציה דזוקא לכך שמדובר בתקיפה מתוכננת מראש, המחייבת את הערכת אשמו של הנאשם, ולענינו חשוב - כי הדבר מחייב את הערכת מסוכנותו.

10. טענת "חרב פיפיות" נוספת מפי הסגנור נוגעת לשאלת שכנותו של הנאשם.

כאמור, גרסתו לפיה שתה 15 בירות קודם למפגש, תבחן בתיק העיקרי. אולם, כדי לשכנע כי עצמת השכנות של הנאשם הייתה צזו שלא יכול היה לגבות את היסוד הנפשי המיויחד, עליו להתגבר על כמה מכשולים, בהם אופן הליכתו כנראה בנסיבות (שהוא גם הנאשם אישר שלא נראה שם שכנותו), גרסת המתلون שכונדו, זכרונו הטוב את האירוע, גרסתו שאפילו לאחר האלים זכר ליטול 50 ל"ח שהמתلون הביא עמו, ושאר אי התאמות לגורסה של שכנות קשה.

אולם, מעבר לכך, לצורך שלב זה טענת השכנות אינה מסיימת למניג. שכן, אין זה מתפרקינו של שופט המעיצים לבחון מהו סעיף העבירה המדויק המתאים. די בכך שמדובר בעבירה שניית ללימוד ממנה על מסוכנות. תקיפה הגורמת חבלה חמורה היא עבירה "מחשבה פלילתית" בכל מקרה, שאינה מושפעת משכנות (סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין),DOI בה כדי להקים את חזקתו המסוכנות.

יתרה מכך, אם הנאשם (गרסתו) היה צריך לשלם חוב לבוקר, והוא קונה 15 בירות במקום לשמר את הכסף לתשלום (כך שנזקק לכיסו של המתلون), הרי הוא מלמד על עצמו כי הוא מקור לאלכוהול בעוצמה משמעותית. עשיית מעשה אלימوت תחת השפעת אלכוהול, מקום בו אדם מכור, מחזקת מאוד את הערכת המסוכנות, ולא מפחיתה אותה.

11. סיכון של דבר, נמצאו למדים, שאין ממש בטענות הסגנור אודות חולשה כלשהי בראיות. הראות לכאורה חזקות, הרבה מעבר לסקן הנדרש כדי להצדיק מעור עד תום ההליכים, כאשר העילה מחייבת זאת.

12. לעניין *עלית המעוצר*, המסוכנות רבה מאוד, לנלמד מהמעשה המתואר בכתב האישום, והדברים אינם צריכים הסבר.

כמו שבר לעיל, אין ממש בטענות הנאשם והסגנור לפיהן, על פי הראיות, אין להסיק את מעוצמת האלים את המסקנה המתבקשת ביחס למסוכנות.

עברו הפלילי של הנאשם - התישן פורמלית, כפי שהעיר הסגנור בצדק, אך לא נמחק. מדובר בעבירות רכוש שבוצעו לפני 14 שנה יותר, ועבירת האלים מהותית האחרון, הייתה לפני למעלה מ- 20 שנה. בנסיבות אלה יש לומר כי העבר הפלילי התישן גם מהותית, ומשקלו בהערכת המסוכנות - אפסי.

13. יש מחלוקת בין באי כוח הצדדים לעניין המשקל שיש לייחס לאוימים שהשייע המשפט כלפי המתلون, בשני העימוטים שנערכו ביניהם. הסגנור סבור שאין לייחס לדברים שנאמרו מתוך עус על המתلون, שה הנאשם דרש מהם "לומראמת", משקל ממשי. בלשונו, "אין להתייחס

אליהם בדברים רציניים".

אין בידי לקבל את טענת הסגנור לעניין זה, ומקובל עלי טיעון המדינה לפיו השמעת איזומים כאלה, בעת שהמשיב במעצר, בנסיבות שוטרים, בשתי ההזדמנויות שוננות, מלבד אכן כי המשיב "חסר כל מראה מפני גורמי אכיפת החוק", קלשון התובעת. המשיב בהחלט עלול לסכן את המטלון באופן ישיר אם ישחרר, יתרה מכך, יש חשש שנסה להלך עליו איזמים כדי לשנות את גרסתו. מכאן, עילת מעצר נוספת נספתח מחמת החשש לשיבוש מהלכי משפט.

בעית האלכוהול, העולה מדברי המשיב עצמו, אף מהודעת בת הזוג לשעבר, היא כמובן גורם המעלה את הערכת המסוכנות.

יחד עם זאת, כאמור, יש יסוד אובייקטיבי, בדמות תדביס השיחות, התומך בטענת המשיב לפיה נישה להזמין אמבולנס עבור המטלון, ואף התקשר אליו לאחר מכן. עובדה זו צריכה להיליך בחשבון כגורם מפחית מסוכנות. שכן, יש בה כדי ללמד על קיומה של אמפתיה כלשהי, למרות האלימות הקשה במעשה, והאיזומים שבאו לאחר מכן בעימותם.

14. סיכומו של דבר,aicot haRaiot, עילת המעצר וועצמתה, אין אפשרות לשקל חולופת מעצר "קונבנציונלית". עם זאת, באופן תיאורתי, ניתן לבחון אחד משני כיוונים אפשריים, שיש בהם כדי להתמודד עם מידת המסוכנות. האחד - חולופה טיפולית מוסדית, אם המשיב ישכנע את שירות המבחן ואת בית המשפט כי נכון לכת בדרך זו, על פי נתוני ועל פי ההחלטה. השני - מעצר בפיקוח אלקטרוני, למרחק גדול מהעיר אילית והמטלון, בפיקוח ערבים אמינים ומשכניים, ובפקחת ערביות כספיות הולמות.

15. התוצאה היא אפוא, לכארה, שהמשיב יעצר עד תום ההליכים. אולם, הסגנור מוזמן להציג הצעה באחד הכוונים האמורים לעיל.

ניתנה היום, י"ב אב תשפ"ה, 06 אוגוסט 2025
בפורמי, בנסיבות ב"כ המדינה עו"ד ורד כהנא, עו"ד
גאוסקין ומטורגמנית, המשיב שותף בהיעודות חזותית.